

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aliny Wojciechowski

Strona pozwana: Office national des pensions (ONP)

Pytania prejudycjalne

Czy zasada lojalnej współpracy i art. 4 ust. 3 TUE, z jednej strony, oraz art. 34 ust. 1 Karty praw podstawowych, z drugiej strony, stoją na przeszkodzie możliwości obniżenia, a w konsekwencji odmówienia przez państwo członkowskie emerytury pracownikowi najemnemu należnej mu z tytułu okresów ubezpieczeniowych przebytych zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy całkowity staż ubezpieczeniowy przebyty w tym państwie członkowskim oraz w ramach instytucji europejskich przekracza jednolity staż ubezpieczeniowy wynoszący 45 lat, o którym mowa w art. 10a dekretu królewskiego nr 50 z dnia 24 października 1967 r. w sprawie pracowniczych emerytur i rent rodzinnych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander (Hiszpania) w dniu 10 września 2014 r. – Banco Primus S.A. przeciwko Jesúsowi Gutiérrezowi Garcíi

(Sprawa C-421/14)

(2014/C 421/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Banco Primus S.A.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Jesús Gutiérrez García

Pytania prejudycjalnePierwsze pytanie:

- 1) Czy przepis przejściowy 4 Ley 1/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie może on stanowić przeszkody dla ochrony konsumentów?
- 2) Czy zgodnie z dyrektywą Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników w myśl zasad równoważności i skuteczności dozwolone jest, by konsument podniósł istnienie nieuczciwych warunków umownych po czasie przewidzianym w przepisach krajowych na podniesienie takiego zarzutu, a sąd krajowy powinien wówczas zbadać takie warunki?
- 3) Czy zgodnie z dyrektywą Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników w myśl zasad równoważności i skuteczności sąd krajowy powinien zbadać z urzędu istnienie nieuczciwego warunku umownego, wyciągając odpowiednie konsekwencje, nawet jeżeli wcześniej doszedł do przeciwnego wniosku lub odrzucił dokonanie tej oceny w postanowieniu prawomocnym zgodnie z krajowym prawem procesowym?

Pytanie drugie:

- 4) W jaki sposób stosunek jakości do ceny może mieć wpływ na kontrolę nieuczciwego charakteru warunków umowy niemających zasadniczego charakteru? Czy dokonując takiej pośredniej kontroli tego rodzaju czynników istotne jest wzięcie pod uwagę prawnych limitów cenowych ustanowionych w przepisach krajowych? Czy może się zdarzyć, że umowy ważne in abstracto utracą ważność, gdy uzna się, że cena transakcji jest bardzo wysoka w stosunku do zwykłej ceny rynkowej?

Pytanie trzecie:

- 5) Czy do celów stosowania art. 4 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich można brać pod uwagę okoliczności, które zaistniały po zawarciu umowy, jeżeli tak wynika z analizy przepisów krajowych?

Pytanie czwarte:

- 6) Czy art. 693 ust. 2 LEC, zmieniony przez Ley 1/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie może on stanowić przeszkody dla ochrony interesów konsumentów?
- 7) Czy zgodnie z dyrektywą Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników w myśl zasad równoważności i skuteczności, gdy sąd krajowy bada istnienie nieuczciwego warunku umowy dotyczącego natychmiastowej wymagalności, powinien uznać go za niebyły i wyciągnąć właściwe temu konsekwencje, nawet jeżeli przedsiębiorca odczekał minimalny okres przewidziany w przepisach krajowych?

(¹) Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 12 września 2014 r. – Christian Pujante Rivera przeciwko Gestora Clubs Dir, S.L. i Fondo de Garantia Salarial

(Sprawa C-422/14)

(2014/C 421/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Pujante Rivera.

Strona pozwana: Gestora Clubs Dir, S.L. i Fondo de Garantia Salarial.

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli należy przyjąć, że pracownicy zatrudnieni na czas określony, których umowa wygasa na skutek przyczyny upływu czasu, znajdują się poza zakresem zastosowania i ochrony dyrektywy 98/59 (¹) dotyczącej zwolnień zbiorowych z powodów określonych w art. 1 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy (pytanie prejudycjalne w zawisłej sprawie C-392/13), to czy zgodne z celem dyrektywy byłoby z kolei wliczanie ich dla celów określenia liczby pracowników „zazwyczaj” zatrudnianych w zakładzie pracy (lub przedsiębiorstwie w Hiszpanii) w celu obliczenia progu liczbowego dla zwolnienia zbiorowego (10 % lub 30 pracowników, uregulowanego w art. 1 lit. a) i) dyrektywy?
- 2) Czy upoważnienie do „zrównania” „wygaśnięcia umowy o pracę” ze zwolnieniami, o którym mowa w akapicie drugim art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 98/59 uzależnione jest od tego, „że zwolnień tych jest co najmniej pięć”, należy rozumieć w ten sposób, że taki warunek odnosi się do zwolnień, które zostały dokonane wcześniej przez pracodawcę w art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy, a nie do minimalnego numeru „zrównanych wygaśnień umowy”, aby można było dokonać zrównania?